

Hungarian Baptist Convention of North America

Since 1908

Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

JÉZUS ALÁMERÍTKEZÉSÉNEK ÜZENETE - MÁTÉ 3,13-17

Baptista identitásunk meghatározó eleme a hitvalló alámerítkezés, amit nevünkben, a szentségekről vallott álláspontunkkal, illetve közösségi gyakorlatunkkal egyaránt felvállalunk és hirdetünk. Ebből eredően, minden alkalom, valahányszor egy folyó mellett, tó parton, vagy a gyülekezeti medence

körül alámerítkezésre készülünk, rendkívüli érzések itatják át lelki világunkat. Bemerítési gyakorlatunkban, a Biblia tanítását igyekszünk követni, az Úr Jézus példája szerint. Megváltónk életében nem véletlenszerűen történtek a dolgok, hanem előre, a mennyben eltervezett menetrend szerint. Ebből eredően minden, amit Jézus tett, üzenetet és követni-való példát hordoz magában.

Máté apostol feljegyzéseit alapul véve, szeretném, ha megelevenedne előttünk Jézus bemerítésének csodálatos története, és a belőle származó üzenetek által erősödne a Vele való kapcsolatunk. Hét lelki üzenetet találtam ebben a történetében, amit szeretnék megosztani az alábbiakban:

AZ ÁLDOZATVÁLLALÁS ÜZENETE

A bemerítkezés áldozatvállalással jár együtt. Máté apostol megjegyzi, hogy az Úr Jézus eljött Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt. Ismereteink szerint János Júdea területén keresztelt. Ez kb. 100 km-re volt Galileától. Tehát Jézusnak három napot kellett gyalogolnia, hogy elérkezzen alámerítésének színhelyére.

Bár napjainkban más fajta kihívásokkal kell szembenézniük azoknak, akik vállalják a hitvalló alámerítést, de lényegében az áldozatvállalás minden alkalommal jelen van. A sátán tudja, hogy az alámerítkezés, ha biblikusan van gyakorolva, mély áldások forrásává válik a hívó ember életében. Ezért mindent megtesz, hogy megakadályozza a Krisztust követni akarókat ebben. Ennek érdekében felhasznál hitetlen barátokat, családtagokat, és sok esetben még egyházi vezetőket is. Ezért sok esetben nagy áldozatba kerül felvállalni

a hitvalló alámerítkezést, de aki kész ezt vállalni, meg fogja tapasztalni az ebből származó mennyi áldásokat.

AZ ALÁZAT ÜZENETE

Jézus alámerítkezése az alázat üzenetét is magában hordozza. Az a tény, hogy Ő, a Mester, a Szent, az Út aláveti magát Jánosnak, a szolgának, a bűnben születettnek, az útkészítőnek, mély alázatról vall. János annyira megrendül ettől, hogy vonakodik, azonban Jézus kedves, engedelmisséget kérő szava meggyőzi a legnagyobb prófétát.

A lukácsi forrás még azt is megjegyzi a 3,21-ben, hogy Jézus utolsóként ment be a vízbe. Nem törtetett, nem követelt elsőbbséget magának, hanem alázatosan mindenki mást előre engedett.

Jézus mindezekkel rámutatott arra, hogy a bemerítés vizébe csak meghajtott fejjel, alázatosan lehet lépni. Csak úgy, ha tudatában vagyunk érdemtelenységünknek és kegyelemre szorultságunknak.

AZ ENGEDELMESSÉG ÜZENETE

Jézus az alámerítkezésében az engedelmisség fontosságára is rámutat. Egyrészt önmagában, mint Aki enge-

folytatás a 3. oldalon

MEGMOZDUL A PARTON A VÍZ

*Megmozdul a parton a víz,
Egy néhány perc van még:
Mily nagy kegyelem,
Hogy már a szívem
Csak Óérette ég!*

*Elveszti a lelkem a bűn,
De Krisztus mellém áll,
S ha Néki adom, Úgy él szabadon,
S nem árt néki halál.*

*Eltölti a szívem a vágy,
Hogy Őt szolgálja hűn:
S hogy tiszta legyen,
És most letegyen
Mindent, mi szenny, mi bűn!*

*Megvallani kész vagyok im:
Az Úr Üdvözítőm,
Mert vére kifolyt, Bár ártatlan volt,
Meghalt érettem Ő.*

*De nincsen a sírban az Úr,
Mert föltámadt és él!
Ezt hinni öröm. Ezt megköszönöm,
A szívem már nem fél!*

*Ó, Jézus, egy életen át
Csak Téged nézlek én!
Ez vigaszadó, S mily boldogító
Lesz majd a menny ölen!*

Páth Géza (HH 467)

A TARTALOMBÓL

English section - page 8.

Szüntelen imádkozzatok!

Házasság konferencia Rámában -
fényképes beszámoló

Távol és mégis közel: Erdély és
Magyarország

Zágoni Ilonka (1919 - 2013)

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:

Send address changes to:

Evangeliumi Hírnök
Subscription Manager
12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at
Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by
the Hungarian Baptist Convention
of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
1370 Michigan Blvd.,
Lincoln Park, MI 48146
Tel: (313) 382-3735
herjeczki@yahoo.com

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket
a szerkesztő címére kérjük.

A szerkesztő bizottság tagjai:
Szabó István és Püsök Dániel

Our address on the internet:
<http://www.evangeliumihirnok.net>
E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

\$25.00 annually

Send subscription and change of address to
Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
12409 Devoe St.
Southgate, MI 48195
Tel.: (734) 284-7107
furbill@hotmail.com

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
215-1910 Pandosy Street
KELOWNA, BC, V1Y 1R6 CANADA
rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
1370 Michigan Blvd
LINCOLN PARK, MI 48146
herjeczki@yahoo.com

Alelnök / Vicepresident:
ISTVÁN SZABÓ
11 E. Michigan Avenue
PALATINE, IL 60067
szaboek@sbcglobal.net

Titkár / General Secretary:
REV. DÁNIEL PÜSÖK
104 Emily Anna Street
Woodbridge, ON, L4H 3H6, CAN
pusokdaniel@yahoo.com

Pénztáros / Treasurer:
ZSIGMOND BALLA
2563 Nixon Way
FULLERTON, CA 92835
zsizmond@verizon.net

Q Press Graphic Design Studio
2124 Rose Villa Street, Pasadena, CA 91107

A SZERKESZTŐ ROVATA

„Itt van az ősz, itt van újra,
S szép, mint mindig, énnekem.
Tudja Isten, hogy mi okból
Szeretem? de szeretem.” (Petőfi Sándor)

Az ifjúsági találkozók miatt. Most éppen New York-ba készülnek a fiatalok. Alig várják. Csak azt sajnálják, hogy a „Columbus Day” manapság Amerika egy részén nem ünnep. Vissza kell indulni már vasárnap. Hosszú az út, különösen autóval. Az Úr őrizze meg őket, és főleg, áldja meg azt a néhány napot, adjon megtéréseket is!

A reformációs ünnepély miatt is szeretem az őszt. Ilyenkor együtt ünnepeünk néhány más protestáns egyház gyülekezetével. Újra és újra rájövünk, hogy szolgálatunk, hívő életünk közepontja *Jézus Krisztus*, és mindannyiunk életében különleges helye van *Isten igéjének*. Nincs is nagyobb fizikális kincse a hívő embernek, mint a kezébe vehető, olvasható és érthető *Biblia*.

A lelkipásztorok számára egy egész életet kitöltő téma a Szentírás – ezt megértem, de amikor azt látom, hogy mások is magyarázzák azt, s megtesznek mindent annak érdekében, hogy az általuk megértett igét másokhoz is eljuttassák, különösen hálás vagyok, és értékelem azokat, akik ezt teszik. *Mátrai Mihályné, Fülöp Irma* testvérünk ilyen volt – az elmúlt 30 év során sokszor meggyőződtem erről. Rádiós szolgálatait és írásait sokan ismerik, lapunknak is rendszeres külső munkatársa volt. Lehet, hogy lelkipásztor édesapjától örökölte az Ige iránti szeretetet. Az itt olvasható írása (Szüntelen imádkozzatok!) májusban készült. Legutolsó levelét egy hónapja kaptam, egy elmélkedéssel együtt. Szeptember 16-án az Úr hazahívta őt. Szeretettel gondolunk rá, és figyelmeesen olvassuk sajátos igemagyarázatait.

A házassági konferenciára nyár végén került sor, Rámában. Legtöbben fiatal házasságok vettek részt rajta, de láttam ott néhány öszülő főt is. Novák testvér összefoglalóját és egy beszámolót is olvashatunk róla.

Örülök annak, hogy egyre többen vállalkoznak fiataljaink közül is *missziós utakra*. A múlt hónapban olvashattunk *Cserepka Barna* immár rendszeressé váló bolíviai útjairól, ami gyakorlatilag csapatmunka – máris folyik a februári útra a szervezés; címet, telefonszámot szívesen ad a szerkesztő az érdeklődőknek. Most *Nagy Krisztina* 8 hónapos, Mercy Ship-en végzett missziómunkájáról olvashatunk. Krisztina gyüleke-

zetekben is beszámolt az életét formáló élményről. By the way (erről jut eszembe), a néhány évvel ezelőtt indított „*Missionary Fund*” támogatásával az ilyen jellegű missziós vállalkozásokat is segíthetjük. Biztatom is olvasóinkat, hogy küldjenek adományt ebbe a missziós alapba is.

Figyelmükbe ajánlom két lelkipásztorunk erdélyi és magyarországi beszámolóját is a „*Távol és mégis közel*” rovatunkban.

Szívesen vesszük észrevételeiket lapunk írásaival kapcsolatban. Többen jelezték, hogy szívesen olvasták a *Spurgeon* prédikációt, az *Életem* sorozatot, és hiányolják a *Lapozgassuk a Bibliát*. A szerkesztőt e-mailen és telefonon is megkereshetik. (szerk)

**Imádkozzunk egy áldásos
ifjúsági találkozóért!**
NEW YORK, október 11-13.

**Hálaadónapi célgyűjtésünk
tárgya az új torontói imaház.**
Segítsük építkező testvéreinket!

**American Hungarian Baptist
Convention of North America, Inc.**
Circle of Friends Donations
received for the period
March 2013 through September

BARÁTI KÖRI ADAKOZÁSOK

Zsigmond Balla, Fullerton, CA \$200;
George Toth, Manheim, PA \$100; Helen P. Mezei, Greenwood, LA \$25; Alexander Kiss, Parma, OH \$15; Paul Juras, Richmond Hill, Canada \$130; Rev. Sandor Kulcsar, Kelowna BC \$100; Alexander Torma, Bronx NY \$100; dr. Istvan Gergely, New York, NY \$100; Janos Torma, Wheeling, IL \$100; Kornel Gerstner, Forest, VA \$200; Bela Fur, Southgate, MI \$100; Gyoza Toth, Toronto, Canada \$100; Weisz Peter, Toronto, Canada \$100; Istvan Bakai, Toronto, Canada \$100; Levente Kulcsar, Toronto, Canada \$100; Janos Kuti, Toronto, Canada \$100; Anna Panta, Kaelowna BC \$25; George Biro, New York, NY \$175; John Sebestyen, Brunswick, OH \$25; dr. Janos Szenohradzski, Pasadena, CA \$100; Ethel Kish, Palm Bay, FL \$100.

Total \$2095.00

Thank you for your faithful support
Zsigmond Balla, Treasurer

Visit our Web site at www.evangeliumihirnok.net

JÉZUS ALÁMERÍTKEZÉSÉNEK ÜZENETE

folytatás az 1. oldalról

delmesen kész az Atya által elvárt minden igazságot betölteni, másrészt pedig Jánosban, aki engedelmesen aláveti magát Jézus kérésének, bármennyire is értelmetlennek tűnt az számára.

Az alámerítkezésben tehát engedelmességünket fejezzük ki Isten iránt. Kegyes gyakorlataink között nincs olyan aktus, aminek gyakorlási formája és fontossága jobban ki lenne hangsúlyozva a Bibliában, mint a hitvalló bemutatása. Az útkészítő hirdette és alkalmazta, a Megváltó gyakorlatban alávetette magát ennek, és szóban parancsolta tanítványainak, az apostolok rögtön az egyház megalakulás után gyakorolták, és írásukban értelmezték, illetve hangsúlyozták annak fontosságát. Ennek fényében nem tudom elképzelni, hogy miként lehetne úgy kivonnunk magunkat ez áldás alól, hogy közben ne esnénk az engedetlenség bűnébe?

AZ IGAZSÁG BETÖLTÉSÉNEK ÜZENETE

Jézus alámerítkezésében jelképesen benne taláztatik minden igazság, ami az üdvösségünk megszerzésében és elnyerésében jelen van. Mondja is Jánosnak, hogy "az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot". Látható benne halála, temetése és dicsőséges feltámadása, melyek lehetővé tették számunkra a bűnnek való meghalást, a régi élet eltemetését, és az új életre való feltámadást. Továbbá jelen van benne velünk, bűnös emberekkel való azonosulása is. Az által, hogy alámerítkezése a bűnösök között történt, egy bűnbe született által, a bűnösökhöz hasonlóan, azt üzeni, hogy eggyé lett, azonosult velünk. Beteljesült itt az az igazság, amit Pál apostol így fogalmaz meg a korinthusi gyülekezetnek: "Azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne" 2Kor 5,21. Számunkra ebből a nagy áldás az, hogy amikor valaki az őszinte megtérése után engedelmesen aláveti magát a hitvalló alámerítkezés gyakorlatának, azonosul Jézussal és az Ő igazságával a szó legszorosabb értelmében.

A MEGNYÍLT ÉG ÜZENETE

Jézus bemutatkozása után rögtön megnyílt a menny, üzenve nekünk, minden kor emberének, hogy Jézus az egyetlen Út az Atyához. Az intertestamentális korban, kb. 450 éven át zárva volt a menny. Isten nem szólt népéhez. Azonban Jézus szolgálatával, ami az

alámerítkezésével kezdődött el, megnyitotta számunkra a menny ajtaját. Szabaddá tette az utat a Szentek Szentjébe, az Atya közelségébe. István vértanú is alátámasztja ezt, amikor halála előtt kijelenti: "Ime, látom az eget megnyílni" ApCsel 7,56. Az örömmüzenet számunkra, 21. században élő embereknek az, hogy a menny ajtaja azóta is nyitva van minden megtérő bűnös előtt. Isten továbbra is hazavárja a tékozló fiait. Vigyük ezt a jó hírt, és osszuk meg bátran és lelkesen, másokkal is.

A SZENTHÁROMSÁG ÜZENETE

Érdekes megfigyelni, hogy az alámerítkezés szent pillanatát a Szentháromság mindhárom személye jelenlétével hitelesíti. A Fiú, amint aláveti magát ennek az aktusnak, a Atya, amint Fiában való gyönyörködésének hallható hangot ad, a Szentlélek pedig, amint reászáll és megnyugszik Jézuson. Ebből eredően, valahányszor baptista gyülekezeteinkben alámerítést gyakorolunk, a Szentháromság nevében tesszük, mert hisszük, hogy üdvösségünk elnyerésében és annak megvallásában a teljes Szentháromság jelen van. Az Atya, mint az Elhívó, a Fiú, mint a Megváltó és a Szentlélek, mint az Újjászülető és Megszentelő. Az Atya és a Fiú váltságunkáért úgy beszélhetünk, mint amely a múltban megtörtént. Ellenben a Szentlélek a jelenben végzi szolgálatát mindazok életében, akik bűnbánattal a szívükben megtérnek bűnös életvitelükből. Ő az, Aki megtisztít minket minden bűntől az újjászületés fürdőjében és életünkbe költözve erőt ad a szent életre, illetve felruház ajándékaival az Istennek tetsző szolgálatra. Ugyancsak a Szentlélek az, Aki bekeresztel minket Krisztus testébe, az Egyházba és elpecsétel minket a teljes váltság napjára.

Fontos kihangsúlyozni azt, hogy amíg a Szentháromság jelenléte megszenteli és hitelesíti a megtérő személy hitvalló alámerítkezését, Isten nélkül ez az

BEMERÍTKEZETT

*Jordánba lép az Úr, ime,
Néki példát mutat,
Hogy parancsának engedve
Válasszuk ez utat.
Lépjünk a hullámsírba hát,
Hová Jézus merült,
Az új életnek hajnalát
Jelentse ez nekünk!*

J. Köbner (HH 472 (2))

aktus csak a testi szenny lemosásában segíthet, de lelki értelemben teljesen haszontalan. Ezért nagyon fontos, hogy minden alámerítkező életében legyenek nyilvánvalóvá az élő hit és megtérés gyümölcsei.

AZ ISTENFIÚSÁG ÜZENETE

Végül, de nem utolsósorban, Jézus alámerítkezése magában hordozza az istenfiúság üzenetét is. Érdekes megfigyelni, hogy nincs feljegyzés arról, hogy az Atya megszólalt volna a Jézus körülmételését és a templomban történő bemutatását követően. Még akkor sem halljuk a hangját, amikor a 12 éves Jézus rendkívüli értelemről tanúskodva beszélget a templomban az írástudókkal. Ellenben itt, a Jordán mellett, Jézus bemutatását követően, hangot ad gyönyörködésének és bemutatja a fizikális és szellemi világ előtt Egyszülött Fiát.

Talán segít még jobban megérteni ezt a pillanatot, ha magunk elé képzelünk egy érzelmekkel teli földi édesapát, aki újszülött gyermekével a kezében és mélységes szeretettel a szívében szeretné bemutatni az egész világnak drága gyermekét, akiben kibeszélhetetlen érzésekkel gyönyörködik.

Isten Igéjéből azt olvassuk, hogy ez a pillanat, ami az Atya és Jézus csodálatos kapcsolatát tárja eléünk, velünk, bűnös emberekkel is megtörténhet. János apostol írása szerint, ha befogadjuk Jézust az életünkbe Isten gyermekeivé leszünk. Mi, a bűnben született, bűnt örökölt és sok rossz cselekedetet elkövető emberek, átmegyünk a halálból az életbe, a bűn világából Isten családjába.

Mekkora áldás, hogy Ő, Akit sokszor megbántottunk, Aki előtt sokszor álltunk lehajtott fejjel, szégyenkezve, Aki nek közelsége félelemmel töltötte el szívünket, minket is karjaiba akar venni, hogy Ég és Föld előtt bemutasson, mint szeretett gyermekeit. Bárcsak minden ember felismerné az ebben a mélységes szeretetben rejlő isteni kegyelmet!

Összefoglalásként szeretném megismételni, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy földi élete alatt betöltsön minden isteni igazságot. Ha az Ő tanítványai szeretnénk lenni, követnünk kell Őt mindenben, a hitvalló alámerítkezésben is. Fontos azonban, hogy e szent aktusban, nem felületesen, sem pedig emberi unszólásra, hanem megtér, alázatos és hívő szívvel részesedjünk. Ha ez megtörténik, Isten ígérete alapján megnyílik számunkra a menny, hogy mint Isten gyermekei és örökösei beléphessünk az Ő országába.

Püsök Dániel

A PROTESTÁNS REFORMÁCIÓ ELTERJEDÉSE MAGYARORSZÁGON

A reformáció magyarországi terjedésének legeredményesebb eszköze a prédikáció volt. A vidéket járó vándorpredikátorok magyarul hirdették az igét, de a könyvnyomtatást is szolgálatba állították. Az 1600-as évek végére a protestáns vallásuk már a lakosság mintegy 80 százalékát tették ki. A reformáció magyarországi terjedése, nagyon markánsan, bizonyos személyekhez is kötődött, főleg 1526 után. Ezek a személyek külföldi egyetemeken végzett, tapasztalt igehirdetők voltak. A "Mohácsi vész" (1526) néven ismertté vált török elleni csatavesztést a katolikus egyház romlott hitélete miatt való isteni büntetésként (teodiceaként) értelmezték. Az ország vallási, erkölcsi állapota előkészítette a talajt a reformátorok vigasztaló igehirdetése által az evangéliumi magvetés számára. Reformátoraink, Dévai Bíró Mátyás, Szegedi Kis István, Sztárai Mihály, Ozorai Imre méltó magyar képviselői voltak a nyugati mozgalmak legnagyobb tanítóinak.

Közöttük is kiemelkedő volt Méliusz Juhász Péter, Debrecen püspöke. A reformátorok munkássága nyomán megnőtt a buzgó, szolgálatkész főurak és patrónusok száma is. Méliuszék úttörő munkája máig élő gyümölcsöt hozott: Debrecenben és környékén "meghonosodott" a reformáció helvét iránya. Miután 1561-ben Huszár Gál felvidéki reformátor oda szállította a nyomdáját, a tudós püspök hitvallási iratait, egyházi rendtartását és számos más egyházi művét már helyben nyomtathatták ki. A debreceni egyházi élet a zürichi mintát követte. Az istentisztelet középpontja a nép nyelvén hirdetett Ige lett. Abban

is követték a helvét reformációt, hogy a közrend, a társadalmi élet, az iskola és a jogrendszer, sőt a nép testi és lelki egészsége iránt is nagy érdeklődést és segítőkészséget tanúsítottak.

A Magyarországi Református Egyház megerősödésének folyamatát nagymértékben támogatta a korszak legnagyobb szellemi teljesítménye, a teljes Biblia (Ó- és Újszövetség) magyar nyelvre való lefordítása. Károli Gáspár gönci lelkipásztor munkatársaival és pártfogói segítségével, elkészítette és Vizsolyban kinyomtatta az első magyar nyelvű teljes Szentírást (1590). A Vizsolyi Biblia és mellette a legnagyobb magyar zsol-táros költő, Szenczi Molnár Albert magyar nyelvre fordított genfi zsol-tárai ma is megbecsült helyet foglalnak el - még a baptista gyülekezeti életben is.

Novák József

A FORDÍTÓ

Károli Gáspár emlékezetének

*Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
A képzelet csaponghat szerteszét,
Belekaphat a felhők üstökébe,
Felszánhatja a tenger fenekét,
Virágmaggal eget-földet bevethet,
Törvénné teheti a játszi kedvet,
Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
S vakmerőn méri Istenhez magát...
Az alkotás jaj, kísértetbe is visz.
A fordítás, a fordítás – alázat.
Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
Fordítani annyit tesz, mint kötvé lenni,
Valaki mást, nagyobbát átkarolva,
Félig őt vinni, félig vele menni.*

*Az, kinek szellemét ma körülálljuk,
A Legnagyobbak fordítója volt,
A Kijelentés ős-betűire
Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
Látom: előtte türelem-szövétnék,
Körül a munka nehéz árnyai:
Az Igének keres magyar igéket.
Látom, hogy küzd: az érdes szittya nyelv
Megcsendíti-e Isten szép szavát?
És látom: győz, érdes beszédinek
Szálló századok adnak patinát.
Ó be nagyon kötvé van Jézusához,
Félig ő viszi, félig Jézus őt,
Míg nem Vizsolyban végül megpihennek,
Együtt érve el egy honi tetőt.
Amíg mennek, a kemény fordítónak
Tán verejtéke, tán vére is hull,
De türelmén és alázatán által
Az örök Isten beszél – magyarul.*

Reményik Sándor

AZ ÚJJÁSZÜLETÉS TITOKZATOSSÁGA

Az újjászületés titokzatossága nem olyan, amit ember előidézhet! Sokkal inkább a „természetes titkok” közé tartozik! Mint például a fény, ami az egyik legtitokzatosabb jelenség – gyakorlatilag azonban a legerjedtebb a világmindenség természetesnek, szinte mindennapinak vett titkai között! Amikor a felkelő Nap sugarai eloszlatják a sötétséget, azt nem tekintjük valami érthetetlen, titokzatos dolognak. Igen, a fény titokzatos – de senkinek se kell egyetemre járnia ahhoz, hogy megtanuljon meggyújtani egy gyertyát! Nem kell töviről-hegyire értenünk, tisztában lennünk a modern technika vívmányaival, mielőtt eszközeit használni tudnánk. Lehet, hogy titokzatos, amit használunk, de azért tudjuk kezelni!

Így van ez az újjászületés titokzatos-ságával is! Oly titokzatos, hogy megmagyarázni senki sem tudja, de olyan egyszerű, hogy mindazok, akik hisznek Krisztusban, már meg is tapasztalták! Annyira titokzatos, hogy tudós emberek köteteket írhatnak róla, de meghatározni egyikük sem tudná! Ugyanakkor olyan egyszerű, hogy mindazok, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban (hittel elfogadva, amit Ő mond), Istentől születnek. Ami titokzatos, az a Szentlélek működése, Akinek cselekvését, mint a szél zúgását, nem tudjuk felfogni! Ha hiszel, akkor Te is érezted a titkot! Ha bízol Krisztusban, akkor a Tiéd a titok! Mindazt, amit az újjászületés jelent, és mindazt, amit a Lélek munkája jelent, már magának mondhatja mindenki, aki hitt az Úr Jézus Krisztusban – és Benne egyedül! Csakis Őbenne!

C. H. Spurgeon

REJTVÉNY MEGFEJTÉS

A július-augusztusi számunkban közölt rejtvény megfejtése, az elrejtett Spurgeon idézet:

„A SZERETET A HŰSÉG CSONT-VELŐJE, A JÁMBORSÁG ÜTŐERE, A LEKIERŐ IZMA, ÚGYSZÓLVÁN, MAGA AZ ÉLET.”

Köszönjük a megfejtéseket!

Jó megoldást küldtek: Mezei Helen, Jéger Pál, Hufnágel Zsolt, Petrik Ádám-né, Jámbor Ferencné és a debreceni la-pozgatók.

„SZÜNTELÉN IMÁDKOZZATOK!”

„Szüntelen imádkozzatok!” - olvasuk az 1 Thessalonika 5:17-ben. **Mit jelent ez?** Azt, hogy napjaink legnagyobb részét imában töltjük; hogy órák hosszat legyünk a térdeinken; vagy azt, hogy tanuljunk meg kívülről néhány nyomtatott imát és azokat ismételgessük éjjel-nappal egész életünkön át?

Nem gondolom. Szerintem ez az ige nem ilyesmire utal. Mondok egy példát:

A mi városunkban van egy olyan autóbusszjárat, amely kizárólag járókerettel gyaloglók, gyengéket, betegeket, nyomorékokat vagy időseket szállít. Mivel elég idős vagyok és járókeret segítségével gyalogolok, nekem is van jegyem rá. Elég olcsó, s ráadásul házhoz jönnek. A házunk előtt vesznek fel és ugyanoda hoznak vissza.

Egyszer egy új orvoshoz kellett men-nem, s ez az autóbusszjárat vitt oda. Elő-re megbeszéltük, hogy mikor jönnek értem a házunkhoz, hogy elvigyenek, és mikor az orvosi rendelőhöz, hogy hazahozzanak. Két órát számítottunk az orvosi rendelőben való elfoglaltságaimra, beleszámítva a jelentkezést, várakozást, és a kezelési időt. Csakhogy nagyon hamar kész lettem s a két órából legalább másfél óra még hátra volt. Ezért elhatároztam, hogy amíg jön a busz, addig elmegyek sétálni. A környék ismeretlen volt előttem, de elindultam. Bal kéz irányba mentem, azzal a hittel, hogy így könnyen visszatálolok. Minden rendben is volt, amíg egyenesen haladtam. De egyszer csak vége volt az orvos utcájának, és csak két megoldás állt előttem: visszafordulni vagy befordulni egy másik utcába, s ott tovább haladni. *Miért ne fordulhatnák be, hisz olyan sok időm van még! Ha nem megyek túl messzire, akkor visszatálolok.* Így gondoltam, s befordultam. Aztán jó néhány perc múlva a karórára néztem, s észrevettem, hogy már túl sok időt elpazaroltam. Erre gyorsan visszafordultam, s egyben **magamban azonnal imádkozni kezdtem.**

Azért könyörögtem, hogy Isten bocsássa meg figyelmetlenségemet, és segítsen olyan gyorsan haladni, hogy ne késsem le az autóbusszomat.

Csakhogy annyira siettem, hogy az említett saroknál elfelejtettem befordulni az orvosom utcájába. Annak az útnak a másik végéig menve, ott kerestem az orvosi rendelőt; de persze nem találtam. Ekkor vettem észre, hogy mit csináltam. Visszafordulva a helyes irányba, **magamban újból az Úrhoz kiáltottam.** Arra kértem Őt, hogy valahogy segítsen ki a bajból, mert ha lekésem a buszt, akkor nincs hogy hazamennem! „*Uram, segíts! Add, hogy ne maradjak le a buszról!*” - **esedeztem ismételten.** Aztán, mikor eljutottam az említett sarokhoz, most befordultam. De alig mentem két lépést, s ránézve az órára, láttam, hogy már le is járt az időm. Erre hirtelen előre, meg hátranéztem, abban a reményben, hogy valahol meglátom a buszt. S meg is láttam egyet, amely ugyanolyan színű volt, mint az enyém s megakadt a sarok előtti forgalomban. „*Talán éppen ez az én buszom*” - gondoltam, s **megint hangtalanul felsóhajtottam, mondván:** „*Uram! Istenem! Kérlek tégy csodát! Add, hogy valamiképpen felvegyen a sofőr, ha ez az én buszom!*” Majd gyorsan „odaszaladtam” a busz elé, és a jobb kezemet feltartva hangtalanul kérleltem a sofőrnőt, hogy legyen szíves kinyitni az ajtót. Erre ő - látva a járókeretemet - szót fogadott, s kinyitva az ajtót barátságosan megkérdezte, hogy mit kívánok?

- *Szeretném megtudni, hogy kit készöl legközelebb felvenni?* - kérdeztem.

- *Egy Irma nevű hölgyet*” - válaszolt.

- *Én vagyok az* - mondtam.

- *Akkor gyorsan szálljon fel!* - kiáltott a nagy zajban. Aztán felsegített, felvitte a járókeretemet, s mivel addigra a forgalom kitisztult, elindult az én otthonom felé - holott elég sokan voltak rajta, akikhez előbb mehetett volna. Én meg magamban hálát adtam az Úrnak, hogy **csodásan felelt az imáimra, és megoldotta problémámat!**

Isten beavatkozása nélkül azt elképzelni is nehéz lett volna, hogy amikor én felelőtlenül elmentem messzire sétálni, és eltévedtem, akkor az autóbusszom épp akkor érjen arra a bizonyos sarokra, amikor én odaértem. Valamint azt, hogy - a forgalom miatt - kénytelen legyen megállni, és egy helyben maradni, amíg én eléje értem. Aztán azt, hogy a

sofőr egy ismeretlen személy intésére - az ajtót kinyitva - megkérdezze tőlem, hogy mit akarok. S közben kitudódjon, hogy ő épp engem keres majd a befordulás után. S hajlandó legyen engem ott felvenni, holott az nem is volt egy hivatalos megállóhely. Azaz, minden egyes mozzanat egy csoda volt, s az is, hogy az események úgy pörögtek, mintha úgy lettek volna előre tervezve, amint végbementek. Dehát Istennek van hatalma arra, hogy akármilyen csodát megszervezzon és megtegyen! Áldott legyen érte az Ő szent neve!

Viszont - amikor bajba kerültem - eszembe sem jutott volna azonnal imádkozni, ha nem lettem volna hozzászokva **állandó, nyílt kapcsolatban állni Istennel, és bármiért azonnal hozzáfordulni.** Helyébe ide-oda kapkodtam volna, és saját, hirtelen-támadt ötleteim alapján próbáltam volna megoldást keresni. Illetve, **ha nem tanultam volna meg már régebben a „szüntelen” való ima titkát, akkor sehogy sem tudtam volna hazakerülni.** Ugyanis szerintem a „szüntelen” való ima nem más, mint **állandó, folyamatos, nyílt kapcsolatban állni Istennel; ennél fogva Őhozzá - napjaink folyamán - bármikor nyitott ajtóra találhatunk.** Vele a rendszeres napi imakamránkon kívül is gyakran beszélgethetünk, hálát adhatunk; imádkozhatunk és dicsőíthetjük Őt, vagy kérhetünk tőle valamit. Örömmünket és bánatunkat is megoszthatjuk vele - azaz bármivel lehet Őhozzá fordulni. Ő pedig megajándékozhat bennünket egy aggodalommentes élettel; mert minden gondunkat és örömmünket, kérésünket és hálánkat Őreá vetjük, aki egyedül képes arra, hogy bármit megoldjon.

„Szüntelen imádkozzatok” - javasolja Isten szava, a Biblia. Hogyan tehetjük meg ezt?

Ugy, hogy állandó, nyitott kapcsolatban állunk Istenünkkel, annyira, hogy bármikor beszélhetünk vele mindarról, ami épp a szívünkön van. Mire Ő meg folyamatosan vezethet, irányíthat, és megáldhat minket.

Vegyük hát komolyan a biztatást: **„Szüntelen imádkozzatok!”** Akkor Isten megáldhat bennünket egy imameghallgatásokban gazdag ima és hitélettel! Mi meg örömmel dicsőíthetjük érte szent nevét. Ámen.

+ Mátrainé, Fülöp Irma +
Hesperia, CA., 2013. május 22.

HÁZASOK KONFERENCIÁJA, RÁMA, AUGUSZTUS 30 - SZEPTEMBER 2

HÁZASNAK LENNI JÓ!

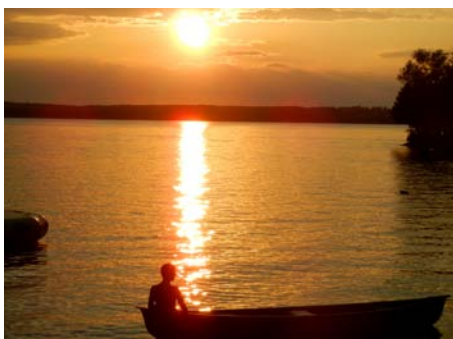
Szívesen készültem az augusztus végi Házások konferenciájára - ezúttal is köszönöm a meghívást. Azt szerettem volna megosztani a jelenlévőkkel, hogy mivel harmincegynehány év tapasztalata, tanulmányaim, és a lelkipásztori szolgálat sem avatott „szakemberré,” velük együtt veszem a házastársi kapcsolat akadályait, meglepnek engem is a váratlan kihívások, de még inkább az öröm abban, amit Gyöngyömmel adunk-kapunk.

Péntek este megegyeztünk a szabályokban: beszélgetünk, és nem kibeszélünk; figyelünk, hogy megértsük egymást; és szolgálni készülünk mindazzal, amit *értékként* ismerünk fel a házasságunkban. Ezt az utóbbit kiemelttem, mert a foglalkozások céljaul azt fogalmaztam meg magamnak, hogy segítsen a résztvevőket felismerni az értékeket és tanulságokat, melyeket magukban, társukban és a frigyükben Isten már elhelyezett. Meggyőződéseim ugyanis, hogy – ami a párkapcsolatot illeti - a hiányok és a hibák felismerésénél is fontosabb hálással örülni mindannak, amit már elérhettünk Isten segítségével.

Az első három foglalkozás váza és kerete két igeszakasz részletes tanulmányozása volt. Péntek este és szombaton reggel a Rómaiakhoz írt levél 8. fejezetéből 5-5 fontos igazságot vettünk számba a hívő házastársról, magunkról és a kedvesünkről (aki Jézus Krisztusban van; akiben a Lélek „törekvései” keresendők; akit a Lélek éltet az igazság által; aki „valóban” Isten gyermeke és így, örökös). A fejezet második szakaszában azt mutatja be Pál apostol, ahogyan a Jézus Krisztusban élő ember önmaga erőtlenségével is győz. Eredetünk ősi történeteiből (1Móz 1:26-2:24) pedig azt a tanulságot szűrtük le, hogy rendeltetésünk betöltéséért és Isten parancsának engedelmeskedni teremtetünk egyggyé.

Az egyik szombati alkalomnak a „Mi van a képek mögött?” címet adtam. Családi képeimet bemutatva mondtam el a történetünket, életünknek azokra az eseményeire is utalva, amik a képek mögött vannak. Minden család története aranybánya, ha azt keressük benne. Sok minden mást is felszínre kell hozni az értékekért. Ha jól láttam, hasznos beszélgetésekre nyitottunk ajtót.

Korunk sajátos kihívásairól és azoknak a házasságot érintő hatásáról szombat délután gondolkodtunk. Miután a gyakran szóvá tett negatív folyamatokat megemlítettem, a nők helyzetének gyors változását, az élethosszig tartó tanulás lehetőségét, és az „aktív” élettartam megnövekedését, mint pozitívumokat vettük sorba. A társadalom életének szokott rendjét felzavaró változásokra nem szükségszerű a hívő embernek ellenszenvvel reagálni.

„Apróbb” témák is terítékre kerültek. A jóféle vitázás művészete például, hogy szót értsünk, megértsük egymást, ha nem is értünk egyet, és főleg, hogy hajba ne kapjunk. Dr. László Dániel orvos testvér a depressziós állapot tüneteiről, és a gyakoribb pszichés betegségek kezeléséről szólt. Köszönjük, hogy hívő segítőként tanácsolt bennünket.

Miért vittem el Rámába C.S. Lewis kései szerelmi életéről azt a filmet? A Shadowlands kedvencem volt: mindig megíratott. Györgyi sose szerette. A gyerekekkel is sikerült megutáltatnom, mégis, néhány éve karácsonyi ajándékkul kaptam tőlük DVD-n. Most, hogy írom, jövök rá, ezek a zsványok bosszút álltak! Szegény Lewisnak Rámában sem volt sikere. A film végét csak Herjeczki testvérék és Kuti bácsiék várták meg... szerintem, a kései szerelem izgalmi álomba ringatták őket is... A DVD-t tovább ajándékoztam.

A vasárnap délelőtti igehirdetésben (Ef 5,18-25) a bűnével magába fordult ember („incurvatus in se” – Luther) felállításáról tettem bizonyosságot, ami csak a Szentlélek által lehetséges, és aminek legszebb és ma is leghetetőbb kifejezése a hívők házassálete.

Rámában konferenciázni azt is jelenti, hogy mindenféle jókat eszünk, nagyokat sétálunk, időt felejtve beszélgetünk, kirándulunk (csodálatos hajóútra mentünk vasárnap délután!), jól elfáradunk, és pihenünk is egy keveset. A Házások konferenciáján az én dolgom könnyű volt azokéhoz képest, akik mindezt előkészítették, és áldozatosan szolgáltak nekünk. Köszönöm Für Béla testvérnek, hogy az énekekről gondoskodott!

Most jut eszembe, valami fontosat elfelejtettem elmondani! Boldogul az a húsz házaspár így? Bizony, míg Jézusban maradnak. Mégis, ha nem

felejem, a nyugdíjasok körében majd visszatérünk rá, úgy húsz év múlva, jó? Addig legyünk hűségesek az Úrhoz és egymáshoz! Vigyázzunk magunkra!

Novák József

Jó volt újra Rámában lenni augusztus utolsó hétvégén, a házások találkozóján. Én személyesen új reményt nyerhettem a jövő generációra nézve is, hisz jó volt hallani azt a hittel teljes kijelentését Novák testvérünknek, hogy a Szentlélek nem fogja megengedni, hogy a családi kapcsolatok még jobban szétessenek. Az a tapasztalat, hogy az utóbbi évek során egyre több az elválás, ezért sokak véleménye szerint a világ már csak rosszabb és rosszabb lesz. Mi azonban vegyük észre a jó folyamatokat is, és legyen jó reménységünk, mert a jövőben sokkal nagyobb jelentősége lesz a családnak!

Annak ellenére, hogy a társadalom gyorsan esik szét, ne adjuk fel azokat az elveket, szabályokat, amelyeket eddig is fontosnak láttunk, hisz a Szentlélek esedezik érettünk, erőt kapunk, segítséget kapunk, amikor képtelenek vagyunk a legjobbat tenni (például engedelmess-

kedni egymásnak - Efézus 5:21).

A családi áhitat fontosságát is ide sorolhatjuk. Szakítsunk időt rá minden nap, mert megéri! Jó volt felújítani azt a tudatot, hogy ha az Úrral jó a kapcsolat, akkor a házastársammal is jó kapcsolat van. A testvéri közösség is nagyon fontos, amikor beszélgetünk az Úr dolgairól, és dicséretben lelki énekeket mondunk az Úrnak; ilyenkor kapjuk az erőt és az örömet. Az öröm által a Lélek teljességében igazság születik, és ez által képesek leszünk megállni a saját helyünkön, ott, ahova Isten állított.

Tudomást vehettünk arról is, hogy napjainkban egyre több - még a hívó testvériség között is - a depressziós betegség, sőt mi több, már a gyerekkorban is jelentkezik ez az állapot. Gyógyszer nem elég a gyógyuláshoz, hanem lelki gondozásra van ilyen esetekben szükség. Kérjünk az Úrtól bölcsességet és erőt, segíteni lelkileg az ilyen betegségben levőkön. Szükséges, hogy az Úr készítsen fel mindannyiunkat az ilyen segítségre.

Ha engedjük, hogy a Lélek vezetése alatt legyünk, Ő esedezik érettünk (Rm 8:26). Altala diadalmaskodunk is (Rm 8:37), és eljutunk a megingathatatlan kapcsolatra (Rm 8:38-39).

Értékeljük a házasságunkat! Vegyük nagyon komolyan, hisz Isten alkotta azt, és vigyázzunk arra, ami Istené! Legyen Jézus Krisztus a legfontosabb az életünkben, akkor minden a rendjén fog haladni. Ünnepeljük meg a házassági évfordulóinkat is; jó és szép dolog ezt tenni, ha tehetjük. Kívánom, hogy mindenki házassága erősödjön és diadalmaskodjon!

Juhász Anna Zsófia

HÁLAADÓNAPI CÉLADAKOZÁS: TORONTÓI IMAHÁZ

Szeretettel emlékeztetem gyülekezeiteink testvériségét, hogy szövetségünk nyári közgyűlésén úgy határoztunk, hogy az idei hálaadónapon a torontói gyülekezet nagy építkezésére, az új imaház építésére gyűjtünk. Az amerikai nemzeti hálaadónap az idén november 28-ra esik. Az előtte, vagy az utána következő vasárnapon, vagy a gyülekezet által kijelölt napon tegyük a hálaadó

oltárra azt az összeget, amit erre a célra szívünk és lehetőségeink szerint odaadhatunk. Az összegyűjtött pénzzadományt a szövetségi pénztárosunknak küldjük, aki azt továbbítani fogja Torontóba.

Ugyanezt az adakozási rendet ajánljuk olvasóinknak is, akik bár nem magyar gyülekezetbe járnak, de figyelemmel kísérik az amerikai magyar baptista missziót és támogatják is azt.

Mint ismeretes, torontói testvéreink eladták a Falkirk Streeti imaházukat és egy új imaházat építenek. Az alapkövetételre ez év április 28-án került sor, amiről beszámolót is olvashattunk lapunk júniusi számában.

Az építkezéssel kapcsolatos hivatalos engedélyek megszerzése hosszú időbe telt, de végül is minden akadály elhárult, és az építkezés megindulhat. „Segítsük Siont építeni!” A torontóiak Siona legyen egy kicsit a miénk is! Ha a teherből magunkra veszünk egy keveset, az örömből is fogunk részesülni!

*dr. Herjeczki Géza
az ÉAMBSz elnöke*

MY 8 MONTH STRUGGLE WITH COMPASSION AND MERIT

If you're anything like me, you've wrestled with the connection between compassion and merit. Perhaps you feel sympathy toward the victims of natural disasters, yet have no pity for friends who are drowning in credit-card debt. You find it easier to pray for people who are suffering from cancer, than for lifelong smokers struggling with emphysema. Maybe your heart is moved by orphans, but hardened toward pro-choice activists. These were my thoughts before I left for Africa, as I struggled with distributing the little compassion that I had in my heart.

On December 4th 2012, I stepped off the plane to set out on one of the greatest adventures of my life. I was about to spend 8 months on a hospital ship docked off the West coast of Africa. My position was in the dental clinic working alongside dentists and surgeons from all over the world, helping out in any way that I could. After about 2 weeks in

Africa, you find that it's really hard to want to do good when the people around you don't appreciate what you do, feel entitled to your services, and treat each other poorly. Your first thoughts are "why should I help you? You don't deserve this from me." You find that reaching out to the patients on the ship is the easy part. What people don't realize is that the second you step off of the ship, you enter the society that put them on the ship. You become part of the society that gave them their sickness and then shunned them away. It's really hard to love a society like that. And it's really hard to do God's work when you are struggling to love the people.

In the 8 months that I spent with Mercy Ships in Guinea, West Africa, I saw, learned, and gained many things. I had the privilege of serving with people in different professions from all over the world. My crewmates were made up of 400 people from 23+ different countries, and some of them I know will remain

life-long friends. I was blessed to have met thousands of African patients as they came onboard the ship for the 2,846 surgeries and the 10,000+ procedures and services that we provided. I was honored to have had the opportunity to visit the small primitive villages of Africa as the people opened up, and showed me everything: their way of cooking, their way of collecting food, their respected grandparents/matriarchs, their ways of catching fish, their way of

tie-dying cloth, and giving me insight into their Muslim practices. But what I believe to be my most valuable gain from the whole experience is this: I got to know Jesus.

Now let me clarify: I've known Jesus as the ultimate sacrifice for my sins and I have trusted him with my life for quite some time now... but I am not talking about salvation. I am talking about Jesus, the man that walked this earth 2,000 years ago. Have you ever stopped to think about what he was really like? What was his personality like when he interacted with others? After all, he was human, he had to have had a personality. Or do you just remind yourself day-in and day-out that he is your personal savior as if it were some worn-out mantra?

There were so many times when I walked through the streets of Africa and wondered how people could be so cruel to each other? Or how can we be so blind to our own flaws? My heart was saddened by the injustice around me. I would think to myself: "Wait a second... If I am getting so worked up here and now over the obvious, what must it have been like for Jesus (the one who was perfect) when he walked amongst us 2,000 years ago?" But then I was always reminded of Jesus' true character and who he associated with. Jesus didn't pick and choose who he

thought was worthy of his miracles. He healed, cured, and resurrected the dead, the blind, paralytics, lepers, prostitutes, and others. They were all considered unworthy. What makes Jesus' kindness so amazing is that He doesn't play it safe. He doesn't pour healing mercy on the more reputable folks and just sprinkle it on the reckless. So many times I've compared myself to others, almost as if I was trying to distract God from noticing my mistakes by pointing out those of others and saying "well at least I'm not... fill in the blank". It would be kinda humorous if the reality of it wasn't so sad. Our Savior's love is not limited by our relative "deservedness". He is deeply concerned for EVERY kind of sinner.

In the same way, God had been teaching me how to love people throughout the 8 months that I was in Africa. As time passed, the more I looked at the people around me, the more I saw glimpses of Jesus in their faces. And upon returning to the United States, I found this to be true when I looked at my fellow Americans. After all, it is often hardest to love those that are closest to you because you have

unspoken expectations. Through human eyes, I really have no logical reason to love people. The only reason I have to love them is simple because Jesus loves them and wants them in heaven with Him. We love because He first loved. If I have gained anything from my trip to West Africa it is this: He taught me not to question the correlation between compassion and merit, because really, there is none. It was WHILE I WAS STILL A SINNER that Jesus chose to give up His life for me.

Christina Nagy

MISSIONARY FUND

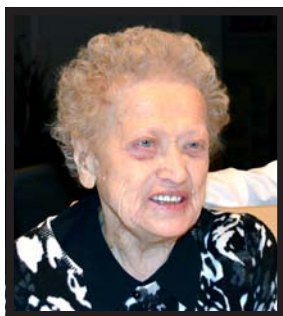
Contributions can be mailed to our
Treasurer, Zsigmond Balla,
2563 Nixon Way, Fullerton, CA.

ZÁGONI ILONKA

1919

-

2013

Zágoni Ilonka testvérnőt 2013 augusztus 23-án, pénteken a kora esti órákban 94 éves korában érte a hazahívó szó. Temetése augusztus 31-én volt.

A temetést megelőző este a ravatalozóban tartottunk emlék-istentiszteletet.

Az alkalom valóban az emlékezés jegyében telt. Ilonka testvérnő áldott hívő életére és szolgálatára emlékeztek a családtagok és a gyülekezet. Felszólaltak, Demeter András, Szabó Abigél, Lőrincz Rózsika néni, és Torma Irénke testvérnő. A nekrológot Müller János testvér olvasta fel. Erikát, nigériai missziós útján érte a nagymama halálhíre, ezért gondolatait nővére, Abigél olvasta fel. Az igehirdetés szolgálatát Zeffer Béla testvér végezte a Jelenések 14: 13. alapján. *„És hallottam egy hangot az égből, amely ezt mondta: 'Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradásaiktól, mert cselekedeteik követik őket'.*

Az est folyamán Ilonka néni kedvenc énekei csendültek fel az énekkar és a fűvósok előadásában.

Lukács János testvér záró gondolataival fejeződött be a virrasztási istentisztelet.

Másnap délelőtt a temetési istentiszteleten Dr. Solomon Sidea, a Zágoni házaspár háziörvosa emlékezett Ilonka testvérnő csendes és hálás jellemére. Szűcs Anikó testvérnő mondott el egy alkalmi verset. Igét hirdetett Lukács János lelkipásztor a 2Korintus 5: 1. alapján. *„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házuk.”*

Torma János testvér záró imája után kivonultunk a sírkertbe, ahol még néhány ige kíséretében hangoztak el vigasztaló szavak a gyászoló család felé. A sírnál a fűvósok szolgáltak, és Zeffer Béla testvér imádságát követően egy-egy szál virágot helyeztünk Ilonka néni koporsójára.

Zágoni Ilonka testvérnőt gyászolja férje Zágoni Rezső, lánya Szabó Évike, veje Szabó István, unokái Abigail és Erika, testvérei Bíró Janka, Sípós Mária és Kreutzer Viola valamint a kiterjedt rokonság.

Ilonka néni lelki hagyatéka imádkozó és szolgáló életre bátorítja a hátramaradt családtagokat és a gyülekezetet.

Lukács János

Zágoni Ilonka: 1919-2013

Zágoni Rezsőné (sz. Józsa Ilonka) 1919. március 7-én született a Háromszék-megyei Szárazajtán, Józsa István és Rebeka 10 gyermekes családjába 4. gyermekként. A szülők földműveléssel foglalkoztak, de szép állatgazdaságuk is volt - így rendelte ki Isten az eledelet a népes család számára. Gyermekkorát Szárazajtán töltve, az elemi iskolát is ott végezte el. A szülők baptista hívők voltak; így gyermekeiket is istenfélelemre és munkára nevelték.

1930-ban a család Barótra költözött, ahol akkor még nem éltek baptista hívők. Két másik baptista család is akkor költözött oda, Berszán Györgyék, és Müller Jánosék. Amíg nem volt imaházuk, Józsaéknál tartották az összejöveteleket. Évekkel később e három család megvásárolta az eladásra került református templomot és megalapították a baróti baptista gyülekezetet. Ma is abban tartják az istentiszteleteket.

Ilonka három idősebb testvére Brassóban, a Scherg posztógyárban kapott munkát, és 13 éves korában őt is magukkal vitték dolgozni. A nővéreivel (Irmával és Ibolyával) a „gyárlakásban” lakott.

A Brassói Baptista Gyülekezetben lelki otthonára talált, ahol már 14 éves korától énekelt az énekkarban, és gitározott a zenekarban. Egész életére szóló döntést hozott 1936-ban az Úr Jézus követéséről. Az alámerítkezésben hamarosan bizonyosságot is tett az újjászületésről és élete végéig vállalt döntéséről. Ilonka Mihály lelkipásztor (Dr. Cserepka Margit édesapja) merítette az Olt vizébe Sepsziszentgyörgyön.

1951. június 12-én kötött házasságot a kovásznai Zágoni Rezsővel. Mivel férje Brassóban dolgozott, Ilonka is visszaköltözött Brassóba.

Lakásuk közvetlen szomszédságában épült fel az imaház is. Ilonka az imaház építésében derekasan kivette a részét. Ebédet főzött a munkásoknak, ha kellett maltert kevert és hordott a kőműveseknek.

Az évek során hozzájuk betérő vendégeknek ételt és szállást biztosított. Sokfelé híre ment a vendégszeretetének. A gyülekezet istentiszteleti szolgálataiban is kivette a részét. Nagyon szeretett szavalni és az énekkarban énekelni. 61 éven át szolgált az énekkarban!

Mivel saját gyermekük nem születhetett, Irénke húgától vettek örökbe egy 6 hónapos kislányt, Évikét, akit nagy szeretettel és különleges gyöngédséggel neveltek. Nagy öröm volt számukra a gyermek. Ilonka és lánya, Évike kapcsolata olyan erős lett, hogy összesen 51 évet éltek együtt, egy fedél alatt, nagy szeretetben és békességben.

Évike, 1984-ben házasságot kötött a chicagói Szabó Istvánnal, és két évre elkerült a szülőktől.

1986. decemberében a szülők is kijöttek Amerikába, hogy meglátogassák újszülött unokájukat, Abicit. Mivel már mindketten nyugdíjasok voltak, itt maradtak Amerikában. Letelepdedtek, és amerikai állampolgárok lettek.

1991-ben megszületett a második unoka, Erika. Mindkét unokájukat nagy örömmel gondozták kisgyermek korukban, majd a kisiskolás évek alatt, amíg a szülők dolgozni voltak.

Lánya háztartásában, a vendégfogadásokban, és gyülekezeti közös ebédekben sokat segített. Dolgozott, míg az ereje engedte.

Férjét nagyon szerette, tisztelte. Folyton imádkozott érte, kérve a jó Atyát, hogy tartsa meg, amíg ő él. Az Úr meghallgatta a kérését. Példás házasságban éltek együtt 62 évet! Egymás iránti önzetlen szeretet, kölcsönös megbecsülés, egyetértés és harmónia jellemezte a házasságukat.

Különösen boldog volt, amikor egybegyűlt a „nagy család.” Minden áldozatot vállalt, hogy meglátogassa, vagy vendégül lássa testvéreit és rokonait.

Nagyon szerette a testvéreket. Soha nem maradt volna el az imaházból, és amikor úgy megbetegedett, hogy nem lehetett már elvinni, még akkor is, minden nap az imaházba készült. Utolsó napjaiig könnyörögve kérte az Urat, hogy tartsa meg a békességet, szeretetet a gyülekezetben.

Az Úré a dicsőség és a hála Zágoni Ilonka életéért. Emléke, szép életpéldája mélyen beiródott a szívünkbe és az emlékezetünkbe. Számára már valóság Pál apostol hitvallása: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltett nekem az igazság koronája...” (2. Timótheus 4:8)

Szabó István

TÁVOL ÉS MÉGIS KÖZEL - ERDÉLY ÉS MAGYARORSZÁG

Beszámoló az érmihályfalvi imaház megnyitójáról

Sokan eljöttek az érmihályfalvi imaház megnyitójára, amelyre folyó év augusztus 25-én került sor. A körzethez tartozó gyülekezetek mellett, több bihari és szilágysági gyülekezetből is ott voltak a testvérek, hogy osztozzanak az örülők örömeiben. Szép számban voltak jelen olyan angliai és amerikai testvérek is, akik folyamatosan támogatták a gyülekezet építkezését.

Még a szalagvágás előtt az énekkar elénekelt az *Ó mily szép Istennek hajléka* című ismert éneket, és a 84. zsoltár is elhangzott bátorításként, hogy mindig a zsoltáros lelkületével közeledjünk az Isten házához. Miután megnyitották az ajtók, mindenki csodálattal szemlélte a tágas imaterem szépségét, az elhangzott zsoltár pedig

A köszöntő szavakat, az énekkar és a gyülekezet énekegyüttesének szolgálata fűszerezte. Délelőtt, a közel 3 órás istentisztelet felemelő lelki élményt nyújtott csaknem minden jelenlévőnek.

A közös ebéd az új épület (főleg kész) alagsorában volt megtartva. A finom étel arról árulkodott, hogy nem csak az

don Isten mindig kirendelte a munkálatok folytatásához szükséges pénzt és segítséget. Örömmel adtam át az *észak amerikai lelkipásztorok és gyülekezetek* köszöntését is, tudva azt, hogy lehetőségeikhez képest, a testvérek is hozzájárultak, ahhoz, hogy ez az imaház elkészüljön, és ilyen szép legyen.

A pontosítás kedvéért azt is elmondanám, hogy az épületkomplexumban csak az imaterem és a működéshez szükséges melléktermek készültek el. A lelkipásztori lakás, a konyha, alagsor, különböző termek és irodák még befejezésre várnak. Ezek megemlítését azért is látom szükségesnek, hogy továbbra is imádkozunk testvéreink szükségének betöltéséért, különösen azért, hogy az új imaházban, a lelki ház növekedjen és erősödjön Isten dicsőségére.

dr. Gergely István

Szalagvágás, balról: Alan Steier, dr. Gergely István, Gál Győző helyi lelkipásztor és dr. Simon József

Az ünneplő gyülekezet egy része az imaház egyik hajójában

segítségül volt az Isten házához illő lelkület megtalálásához.

Az áhitaton elhangzott örömteljes, buzgó imádságok után, *Dr. Simon József* testvér, az RMBGYSZ elnöke hirdetett ígét, (2Pét 2: 1-) kihangsúlyozva, hogy a falaknál fontosabb a lelki ház. A gyülekezetnek arra kell törekednie, hogy olyan közösség legyen, ahol folyamatos az Istennek tetsző áldozat. Ennek elengedhetetlen feltétele a megszentelt élet.

Az igehirdetés után, a város polgármestere, a testvéregyházak lelkészei, a külföldi vendégek képviselői, igeversekkel és kedves szavakkal köszöntötték az a helyi gyülekezetet, és Isten további áldását kívánták az ünneplők életére.

építkezés területén, az ételeket illetően is jó ízlésük van az érmihályfalvi testvéreknek.

A délutáni istentisztelet színes szolgálatai között, *Alan Steier* északdakotai lelkipásztor hirdetett ígét az Ef 2: 19-22 alapján. Testvérünk is többnyire a lelki házról beszélt, ezen belül az egymással, Istennel és az ígével való kapcsolataink fontosságát emelte ki. Ez az épület, és életünk, csak akkor lesz az Úr temploma, ha ezekben a kapcsolatokban Isten akarata valósul meg.

Számomra különös öröm volt részt venni ezen az alkalmon, hiszen sok éven át a gyülekezet lelkipásztora voltam. Jó volt látni, hogy Isten ígéretéhez hű maradt, bár kevesen voltunk, és kevéssel rendelkezünk, csodával határos mó-

"A régi, 1911-ben épült imaház szomszédságában lévő új udvarán Gál Győző helyi lelkész köszöntötte a megjelenteket, majd átadta a szót dr. Gergely Istvánnak, aki korábban volt a gyülekezet lelkésze, amikor az építkezés is kezdődött, de időközben az Amerikai Egyesült Államokba költözött. A jelenleg egy New York-i gyülekezetben szolgálatot teljesítő lelkész felelevenítette, hogy az új imaház építésébe egy évtizeddel korábban vágtak bele, és ami akkor szinte lehetetlennek tűnt, íme, bár sokáig tartott, kézzelfogható valósággá vált."

Internet: ermihalyfalva.ro/hirek/O-mily-szep-Istennek-hajleka

BESZÁMOLÓ

A nyáron megadatott (július 21 - augusztus 9), hogy az egész családdal hazautazhattunk néhány hétre.

Azt már régebbi utazásaink alkalmával megszoktuk, hogy a magyarországi és romániai ottlétünk egy merő rohanás rokonlátogatni és gyülekezetekben szolgálni. Nem mintha bajom lenne ezzel, csak úgy megemlítem. „It is what it is.”

Szóval, nagyjából így volt ez most is, kivéve a négy napos szállodás üdülést Hajdúszoboszlón: csend, nyugalom, finom ételek, termálfürdő, tökéletes kiszolgálás.

Július utolsó vasárnapja elég tömény volt. Délelőtt a *debreceni Szappanos utcai baptista gyülekezetben* szolgáltam. Ekkor átadtam a Szövetségünk gyülekezeti által *Nyúl Zoltán és Nagy Tibor* testvéreknek összegyűjtött pénzküldeményt.

Koradéltán a *Mester utcai Trinity baptista gyülekezetben* voltam a családdal. Ennek a látogatásnak az volt az érdekessége, hogy két héttel azelőtt, *Steiner József* testvér és családja volt nálunk Chicagóban, és szolgáltak a mi gyülekezetünkben.

A Trinity istentiszteletéről még befejezés előtt el kellett mennünk, hogy elérkezhessünk a *berettyóújfalui baptista gyülekezet* istentiszteletére. Alkalom közben érkeztünk oda. Örömmel láttuk, hogy testvérek egymásnak adják a mikrofont, bizonyosságot téve megtérésekről, és az Isten megtapasztalásáról a hétköznapiakban. Az istentisztelet után a gondnok testvér körbevezetett minket az új imaházépületben. A Jöisten elvette a régi épületet, hogy egy teljesen újat adhasson. Áldott legyen az Ő neve.

Augusztus 2-án, pénteken menyegzői istentiszteleten szolgáltam a debreceni, Szappanos utcai gyülekezetben *Kiss Bence és Sándor Angelika* menyegzőjén.

Augusztus 3-án a feleségem családjában volt eljegyzés, amin mi is részt vettünk.

Augusztus 4-én délelőtt a *szilágyi-krasznai gyülekezetben* hirdetem az ígét, délután pedig a *perecsenyiben*. A következő héten jó volt külön találkozni az otthonukban, és imádkozni *Kiss Zoltán* krasznai lelkipásztorral és feleségével *Jutkával*, és ugyanígy *dr. Borzási István* testvérrel és feleségével *Mártával*.

Még megemlíteném a *Józsa Zsolt*tal és *Anikóval* való találkozását. Ők éppen hazalátogattak Perecsenybe, így ta-

lálkozhattunk. Átadtam nekik is a Szövetségünk által nekik szánt támogatást. Zsolték beszámoltak a *nyárádmagyarosi és nyárádszeredai*, sokrétű, de főleg fiatalok és gyermekek között végzett munkájukról. Beszámoltak nekem arról is, hogy a szolgálati lakás mellé terveznek építeni egy missziós házat, ahol jobb körülmények között fognak gyermek-

Lukács János, Józsa Zsolt és Anikó

és ifjúsági összejöveteleket tartani. Az ilyen jellegű alkalmakat mindeddig a pásztori lakás nappalijában tartják. Az épület betonalapját már megöntötték. A Szövetségünk által adott anyagi támogatást az építkezésre fordították. További anyagi forrásokra lesz szükség az épület befejezéséhez.

Imádkozzunk Zsoltért és Anikóért, hogy tartsanak ki a hitben és az odaszánásban.

Szép és áldott utunk volt. Istené legyen a dicsőség érte.

Lukács János

ÁHÍTATOS PERCEK

Gyakorold a befogadást!

Jónás 3.

A figyelmeztető üzenettel elküldött próféta végül elmegy Ninivébe, ahol éppen az következik be, ami miatt nem akarta vállalni a küldetést: a bűnösök megtérnek.

Ez nem csak Jónás problémája volt. Félelmetesen szűkkeblűek tudunk lenni. Mi már megmenekültünk, biztonságban vagyunk Istennél, és azt akarjuk, hogy a bűnösök bűnhődjenek, tegyünk igazságot! Hogy jön ahhoz valaki, aki szörnyű tetteket követett el például az „átkos” 40 évben, hogy most a gyülekezetünk tagja akar lenni? Hogy Istennel ő mit rendez el, az az ő dolga. De ne akarjon közénk tartozni! Ha mégis, akkor legalább lássuk, ahogy bűnhődik! Még rosszabb a helyzet, ha olyasvalaki szeretne Isten népéhez tartozni, aki már volt ott, de

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A *Magyar Baptista Világszövetségébe* hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az *Evangeliumi Hírnök* olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő testvéreiért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvérekért és az egyház vezetőiért, *Papp János* elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *dr. Simon József* elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *dr. Herjeczki Géza* elnökért és munkatársaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Nyúl Zoltán és Nagy Tibor* lelkipásztor testvérekért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Dóczi Bálint* lelkipásztorért és munkatársaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Nehra Bálint* lelkipásztorért és munkatársaiért.

elhagyta Istent és minket, elment téko-
zolni, aztán visszajött, bűzlik a lelke
köztünk. És az Atya úgy akarja vis-
zafogadni, mintha mi se történt volna?
Ha nem maradhat a kapun kívül (na de,
Atyám, szégyen, hogy még él is futsz!),
legyen csak egy utolsó lábtörő a ház-
ban, húzza meg magát! Atyám, ne nézz
így rám! Legalább egy évig ne legyenek
olyan jogai, mint nekem! Különbben nem
maradok vele egy fedél alatt!

Kedves Jónás testvér, inkább fogadd
be azokat, akik Isten bocsánatából élnek
– ahogyan te is!

Szommer Hajnalka
Áhítat, 2013. okt. 6.

Sokat vonatoztam. Rossz, régi vagonok, kopott kupék. Különösen hétfőn volt sok utas: egyetemisták, tanárok, újságírók, képviselők utaztak a tartományi székvárosba, *Újvidékre*, és sokan *Belgrádig*. Kialakult egy csoport körülöttem, és esetenként egyikünk igyekezett kupét foglalni, hogy legyen ülőhelyünk arra a másfél órára. Ha maradt egy hely, akkor közösen döntöttünk, kit fogadunk be közénk.

Ekkor még javában épült a szocializmus. Kialakult egy rend azzal, hogy mindenkinek meg volt a joga a tanuláshoz, a munkához, egészség és nyugdíj biztosításhoz, nyári szabadsághoz. Szóval, a testvériség – egység, s ezzel a biztonság, melyet örömmel fogadtak a tömegek. Mi pedig tudjuk, hogy Isten nélkül nincs, és nem is lesz földi mennyország. Nem is lett.

Elég gyakran adódott lehetőség jó beszélgetésre. Szószék az egész világ. Csak élni kell vele. Sokszor prédikáltam. Azt mondta valaki, hogy aki nem prédikál az utcán, az nem méltó a szószékre sem! Ezt akkor a galamb szelíd-ségével és a kígyó ravaszságával lehetett tenni, ha lgét akartam vetni.

Egy alkalommal a magyar tanszék tanára egyre győzőgette volt tanítványát, hogy legyen csak következetes és kitarító az irodalom tanításában. Már akkor sem szerettek a diákok olvasni. Nem is egyszerű egy regényt végigolvasni valamiféle tanulságért. A tanár úrral már megismerkedtem. Rákérdezett, mit és hol tanítok. Láthatóan örült, hogy vitába szállhat velem, mikor megértette, hogy hívó vagyok. Csodálkozott, hogy ismerem az irodalmat, mert meg volt győződve, hogy a hívők nem olvasnak regényeket. *Hát látja, én olvastam és olvasok, mert különben hogyan tudnék most magával ezekről érdemben beszélni? Viszont az a baj, hogy maga meg a Bibliát nem ismeri, mert nem olvasta, így egyoldalú a vitánk.*

Nagy dohányos volt a tanár úr, és kiement a folyosóra füstölni. Kihasztnáltam az időt, mert a tanár úrtól nem lehetett szóhoz jutni, és a kis tanárnőhöz fordultam. Rámutattam az élet fonákjára, mely nehezíti a gyerekek erkölcsi nevelését. Az effajta szabadság, melybe belekerültünk, más szabadságokat is előhozott. Például az a tizenéves el kell fogadja, hogy ezután másik mamája vagy papája lesz. Vagy egyszerűen szociális esetté válik az alkoholizáló szülő(k) miatt, és nevelőintézetbe kerül. *Nézze, most reggel megakadt a szemem a kiosk kis hátsó ablakán két pucér fenekű pornó*

képen. Ez eddig nem volt! Mit csinál egy tizenéves kislány ezzel a látvánnyal?! Hova, lelke melyik zugába rejti?

Erre megszólal, az eddig újságot olvasó úriember, és mutató ujjával a kis tanárnőre bök, mondván, hogy ez azért van, mert nincs hittan az iskolában!

Kihez van szerencsém, kérdeztem. Civilben volt és nem tudhattam. A Szentgyörgy templom plébánosa. Akkor húzza vissza a kezét, fordultam felé határozottan, mert három ujjá visszamutat! Mit csináltunk ezer évig a hittannal? Ez, amire maga most mutogat, nem Afrikában, hanem a keresztény Európá kellős közepén született.

- *Maga kicsoda?* - kérdezte.

- *Az most nem fontos,* mondtam csendesen.

- *Jöjjön el a parókiára, szeretnék magával beszélni!* Hát elmentem kétszer is, de nem tudtam bejutni hozzá. Többé nem kerestem. Szembe álltam egy nagy intézménnyel, a történelmi egyházzal, de nem éreztem magam elveszettnek Krisztus követeként. Velünk mindig többen vannak, mert velünk az Úr!

Most megint a hittant vesszük elő. Tanítani lehet a Bibliát, de az Úr útjára csak a megtért és újjászületett embert lehet megtanítani. Ha jól emlékszem, *Udvarnoki* testvértől tanultam, olvastam ezt a nagy igazságot. *Cserepka* testvérnő írt hasonlót, mikor említette, hogy Afrikában egy lányt vett fel házimunkára, de a lány csak utánozni tudott, utána csinálni, amit megmutatott neki, önálló munkára nem volt képes.

A tanár úr visszajött a kupéba. Be is fejeztem a mondanivalómat egy igével, ami nagyon fontos mert az élő Ige hatalom! *"A bölcsesség kezdete az Úr féltelme."* (Péld 9,10) A vonat befutott, és mi igyekeztünk - ki-ki a maga feladata, munkája felé.

Nagyajtai Eszter

A RIBIZLI PRÉDIKÁL

Befőzéshez készülődtem. Meg szerettem volna tartani télire is valamit abból a sok jóból, amivel Gondviselőnk a szép nyári napokban megajándékozott.

A sikeres tartósítás érdekében az első lépések egyike az, hogy megtisztítsuk a gyümölcsöt, és eltávolítsuk azt, ami hibás, meg azt, ami nem odavaló.

Gyümölcsmosás közben már gyakran felfigyeltem arra, hogy amikor a gyümölcs vízbe kerül – legyen az ribizli, eper vagy szilva - milyen hamar meglátható és milyen könnyen észrevehető benne a hibás. A víz hamar megmutatja. Hamar kiderül, ha valamelyik más színű, barna, vagy „gyanúsán” puha – arról nem is beszélve, hogy a gyümölcs közé keveredett szemét – a levelek, száraz ágak stb. – azonnal feljön a víz színére.

Isten néha minket is beleenged a próbák vizébe. Talán azért, hogy meglássa, minálunk hol a hiba? Hogy megvizsgáljon, kiválogasson, mert minket is meg szeretne tartani a jövőre?

Gondoljunk azonban arra, hogy a vízben, amely megtisztít, ott van az Eltevő keze. És szemben a gyümölccsel – Istennek legyen érte hála és dicsőség – nekünk nem az az elkerülhetetlen sorsunk, hogy amelyik hibás, az már meg is menthetetlenül kifelé. Isten keze **megtartó kéz**. És ha engedjük, hogy kézbe vegyen bennünket, hibás gyümölcsöket, akkor Ő meg tud újítani, hogy legyen jövőnk, és ne a hibás gyümölcsök sorsára jussunk.

„Mikor vízen megy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak téged. Ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” Ézsaiás 43,2)

Williams Alexanderné